

ศิวา สิววงศ์สิน เขียน

วงแหวนแห่ง พิสดารชาติ

ภารกิจสุดท้ายของพันตรีศิวาที่ต้องข้ามมิติไปสู่อนาคต
เพื่อบิดนากพิสดารชาติอย่างสมบูรณ์แบบ

ปัจจัยมณฑลพิสดารชาติ

ศิวา สิบวงศ์สิน เขียน

ปัจฉิมบทพิสดารธาตุ

ศิวา สীবวงศ์สิน

จัดพิมพ์	:	สำนักพิมพ์กาฬกาล
บรรณาธิการบริหาร	:	มนต์ชีพ ศิวะสินางกูร
บรรณาธิการเล่ม	:	ประภัศสร อวยจินดา
พิสูจน์อักษร	:	พรปวีณ์ โอทาทะ
ออกแบบปก	:	ขวัญศุภานัฐ บรรลุนารา
ออกแบบรูปเล่ม	:	รุ่งฤทัย ศรีสุข

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของสำนักหอสมุดแห่งชาติ

ศิวา สীবวงศ์สิน.

ปัจฉิมบทพิสดารธาตุ.- กรุงเทพฯ : บুদ্ধ ใจ, 2569.

304 หน้า.

1. นวนิยายไทย. I. ชื่อเรื่อง.

895.913

ISBN 978-616-14-0748-3

สงวนลิขสิทธิ์หนังสือเล่มนี้ตามพระราชบัญญัติ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ.2558

คำนำนักเขียน

ซีรีส์พิสดารธาตุ เป็นนิยายที่ข้าพเจ้าฝันใหญ่ ฝันอยากเห็นมันได้
รับการแปลไปขายประเทศอื่น หรือมีการนำไปทำภาพยนตร์..ข้าพเจ้าคง
ไม่ได้เพ้อเกินไปซะไหม

ปัจจุฉิมบทพิสดารธาตุ เป็นเล่มสุดท้ายแต่อาจจะไม่ทำที่สุดใน
ซีรีส์นี้ เนื้อเรื่องมีความเชื่อมโยงต่อมาจากพฤษะพิสดารธาตุ ที่ตอนจบ
พันตรีศิลาพระเอกของเรื่องหายไปไหน

แหกหายไปจริงๆ ไปใผลปี 2578 โน่นเลย เพื่อไปแก้ปัญหาคำคัญยิ่ง
บางอย่าง และด้วยเงื่อนไขบางอย่างที่ทำให้ต้องข้ามเวลาไปในอนาคต
ในเรื่องเรื่องนี้มีการเชื่อมโยงตัวละครจากทุกเล่มครบ ตั้งแต่บ่วงฆาต
ราชดำเนิน เจโตพิสดารธาตุ พฤษะพิสดารธาตุ แต่แม้ว่านักอ่านอาจจะ
ยังไม่ได้อ่านเล่มอื่นของซีรีส์นี้ ก็ไม่ได้เป็นอุปสรรคในการอ่านปัจจุฉิมบท
พิสดารธาตุแต่อย่างใด

แต่ถ้าได้อ่านทุกเล่มครบก็จะได้อรรถรสและความซาบซึ้งบางอย่าง
ที่ข้าพเจ้าใส่เข้ามาให้อย่างครบถ้วน

เล่มนี้ข้าพเจ้าตั้งใจให้มีความเป็นไซไฟอยู่หน่อยๆ แต่ก็เป็น
ไซไฟที่ไม่เวอร์เกินไป อยู่บนพื้นฐานที่เป็นไปได้และเข้าใจไม่ยาก
มีการพูดถึงเอไอเอเจนต์ ที่คนรวยๆ ในอนาคตเขามีกัน พูดถึงโรงงาน
ไฟฟ้าที่ใช้พลังงานจากปฏิกิริยานิวเคลียร์ฟิวชั่น พูดถึงการแข่งฟุตบอล

ที่รูปแบบเปลี่ยนไป ฯลฯ

ก็หวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะเป็นที่ถูกใจของท่านนักอ่านที่รักนิยาย
แนวสืบสวน ตื่นเต้น บึ๊ ผ่างด้วยพลังเหนือธรรมชาติ

สิ่งสุดท้ายคืออยากจะขอขอบคุณล่วงหน้าสำหรับทุกคำติชมที่
ท่านนักอ่านจะมีให้ เป็นกำลังใจอันยิ่งใหญ่ให้ข้าพเจ้าได้ผลิงานเขียน
ต่อไป

ขอให้มีความสุขกับการอ่าน

ศิวา สืบวงศ์สิน

17 ก.พ. 2569

คำนำสำนักพิมพ์

“ปัจฉิมบทพิสดารธาตุ” คืออีกก้าวสำคัญของจักรวาลพิสดารธาตุ อันเป็นผลงานที่ผสมผสานความเข้มข้นของการสืบสวน การต่อสู้ และพลังเหนือธรรมชาติ เข้ากับจินตนาการทางวิทยาศาสตร์ได้อย่างมีชั้นเชิง

จากจุดเริ่มต้นใน บ่วงฆาตราชดำเนิน สู่ เจโตพิสดารธาตุ และ พยุหะ พิสดารธาตุ เรื่องราวได้ค่อยๆ คลี่คลายขยายขอบเขตทั้งด้านเวลา พลัง และชะตากรรมของตัวละคร จนมาถึงเล่มนี้ ซึ่งเปรียบเสมือนจุดบรรจบของเส้นเรื่องทั้งหมด ขณะเดียวกันก็เปิดประตูสู่ความเป็นไปได้ใหม่ในอนาคต

การหายตัวไปของพันตรีศิลาในช่วงท้ายของเล่มพยุหะ พิสดารธาตุ มิใช่เพียงปริศนา หากคือจุดเริ่มต้นของภารกิจที่มีเดิมพันสูงยิ่งการข้ามเวลา สู่ปี พ.ศ. 2578 เพื่อเผชิญหน้ากับปัญหาสำคัญที่อาจส่งผลกระทบต่อโครงสร้างของโลกและมนุษยชาติ การนำเสนอภาพอนาคตในเล่มนี้ตั้งอยู่บนฐานของความเป็นไปได้ ทั้งแนวคิดเรื่องเอไอเอเจนต์ ผลงานนวนิยายเคลียร์ฟิวชัน ตลอดจนจิตชีวิตและกีฬาที่เปลี่ยนแปลงไปตามบริบทของยุคสมัย

แม้ผู้อ่านที่เพิ่งก้าวเข้าสู่จักรวาลพิสดารธาตุจะสามารถติดตามเรื่องราวได้อย่างสมบูรณ์ในเล่มนี้ แต่สำหรับผู้ที่ร่วมเดินทางมาตั้งแต่นั้น จะได้สัมผัสถึงความเชื่อมโยง ความผูกพัน และมีมิติทางอารมณ์ที่ผู้เขียนบรรจงถักทอไว้อย่างประณีต

สำนักพิมพ์เชื่อมั่นว่า “ปัจฉิมบทพิสดารธาตุ” จะมอบทั้งความ
ตื่นเต้น ความลุ่มลึกทางความคิด และแรงบันดาลใจทางอารมณ์แก่
ผู้อ่าน และเราหวังเป็นอย่างยิ่งว่าผลงานในซีรีส์นี้จะเติบโตต่อไปในวง
กว้าง สมดังศักยภาพของจักรวาลที่ผู้เขียนได้สร้างขึ้น

ขอเชิญผู้อ่านทุกท่านก้าวเข้าสู่บทใหม่ของพิสดารธาตุ ‘บทที่อาจ
เป็นปัจฉิม แต่ไม่ใช่จุดจบ...’

สำนักพิมพ์กาฬกาล
บันเทิง ชั้นเชิง และปัญญา

บทที่ 1

พ.ศ. 2578 ณ เกาะร้างแห่งหนึ่ง รอยต่อน่านน้ำกัมพูชาและเวียดนาม ขอบฟ้าทิศตะวันตก ครึ้นคำรามด้วยเสียงฟ้าร้องแม่มือกี้ก้อง กระแทกโศตประสาท แต่ต่ำลึกจนพื้นทรายต้องสั่นสะเทือนไปด้วย แสงสีน้ำเงินแปลบปลาบทำให้ผืนฟ้ามืดดำของยามค่ำคืนเผยรูปร่างเมฆ ออกมาเป็นระยะ เหมือนสัตว์ร้ายที่ชุ่มชอนรอจังหวะอยู่บนฟ้า

พันเอกรัตมา ผู้นำกองกำลังแบ่งแยกดินแดนฮาริมาวแห่ง อินโดนีเซียกระโดดลงจากรถไฟฟ้าขับเคลื่อนสี่ล้อก่อนที่มันจะหยุดสนิท พันโทบาถูรีบเข้ามาวันทยหัตถ์ต้อนรับ

“ตายเพิ่มอีกกี่คน” พันเอกถามพร้อมรอยยิ้มมุมปากนัยน์ตาหรี อันเป็นเอกลักษณ์เฉพาะตัวที่ทุกคนจำได้..ตอนให้รางวัลลูกน้องก็ยิ้มแบบนี้ ตอนสั่งทรมานคนก็ยิ้มแบบนี้

“วันนี้ไปอีกเจ็ด และทำท่าจะไม่รอดอีกสี่ครับท่าน” พันโทร่างยักษ์ รายงาน

นายพันเอกหลบตามองพื้นทราย พึมพำกับตัวเอง “หกสิบสาม หายไปสิบเอ็ด เหลือห้าสิบสอง” แล้วพยักหน้าให้ลูกน้องร่างใหญ่นำทาง

ทางเดินชั่วคราวที่ถูกปรับให้เรียบนำทางไปสู่พื้นที่สูงและสิ้นสุดที่หน้าผาชันทั้งตั้งลงสู่ทะเลเบื้องล่าง เสียงตึกถล่มลอยมาตามลมเดี่ยวแผ่วเบา เนิบช้า เดี่ยวหนักแน่นแรงเร้า ผู้นำกองกำลังแบ่งแยกดินแดนมองไปยังขอบฟ้าเหมือนไม่ได้ตั้งใจ แต่ก็พอดีกับสายฟ้าแลบปลาทตามมาด้วยเสียงครืนในเวลาไม่นาน

ก่อนถึงหน้าผามีโครงหลังคาขนาดใหญ่กินพื้นที่ราวครึ่งสนามฟุตบอล ใต้หลังคานั้นมีเต็นท์ทหารวางอยู่หลายจุด ถัดจากเต็นท์ออกไปด้านนอก เป็นพื้นที่ถูกล้อมด้วยรั้วชั่วคราวแบ่งเป็นส่วนๆ แต่ละส่วนมีขนาดประมาณยี่สิบคูณยี่สิบเมตร นายทหารทั้งสองพร้อมทหารติดตามอีกสี่นายเดินเข้าประตูรั้วใกล้ที่สุด

พันเอกรัศมาสัมผัสได้ถึงไอร้อนผ่าวปะทะหน้าพร้อมกลิ่นกำมะถัน ภายใต้อ่างไฟบริหรี่เบื้องหน้าของเขาเป็นบ่อที่ถูกขุดขึ้นลึกพอมีคนหัวคน ในบ่อถูกบรรจุเต็มล้นไปด้วยโคลน ไอร้อน และกลิ่นกำมะถันก็มาจากโคลนร้อนในบ่อนั่นเอง

มุมหนึ่งของขอบบ่อโคลนมีแท่นไม้ไม่ใหญ่นัก ชายหัวโล้นผอมแห้ง ผิวสีน้ำตาลแดงคนหนึ่งนั่งขัดสมาธิอยู่ มือซ้ายถือสิ่งที่คล้ายหนังสือเก่าแก่ มือขวาถือไม้ตีกองที่ตั้งอยู่ข้างตัว ลักษณะของกองถูกสร้างขึ้นมาอย่างหยาบๆ เป็นท่อนไม้ใหญ่กลึงพอให้เป็นทรงกลม เชาวตรงกลางให้กลวงมีหนังปิดหัวท้าย แล้วใช้เชือกขึงหนังให้ตึง

ไม่ว่าเชื้อที่ถล่มหยาบๆ กลับสร้างเสียงได้ดังขนาดนี้ แต่พันเอกรัศมาไม่รู้ลึกประหลาดกลับตีใจด้วยซ้ำเพราะรู้ว่าอะไรเป็นอะไร แม้จะขัดกับหลักศาสนาอิสลามที่เขานับถือ แต่จากการพิสูจน์มาแล้วทำให้รู้

ว่าศาสตร์โบราณที่ลึกลับชนิดนี้คือของจริง!!

เขายืนนิ่งจ้องไปที่ชายหัวโล้นคอยจับจ้องหระการตีกลอง จากเบา เนิบช้าและค่อยๆ หนักแน่นเร่งเร็วขึ้นจนสิ้นสุดด้วยการตีหนักหน่วงครั้งสุดท้าย เขารีบตัวตวัดสายตามองไปที่ขอบฟ้าและเป็นไปตามที่คิด..สายฟ้าแลบปลาทตามด้วยเสียงครืนหนักแน่น รวากับเสียงกลองจะส่งสัญญาณไปจนท้องฟ้าต้องตอบรับกลับมา

และการตืออย่างแฉ่วเขาก็เริ่มต้นขึ้นรอบใหม่..

เขามองหน้าลูกน้องที่รู้ใจ นายทหารคนนั้นเปิดไฟฉายสอดแสงไปทั่วอย่างช้าๆ ทำให้เห็นผิวของบ่อโคลนมีไอน้ำลอยกรุ่นอยู่ แสดงให้เห็นถึงความร้อนที่ไม่น้อยเลย พื้นผิวของโคลนไม่ได้เรียบนิ่ง แต่มีหลายสิบจุดเป็นเหมือนฟองอากาศปุดอยู่ มองจากด้านบนเหมือนปลาหลายสิบตัวกำลังโผล่ขึ้นมาหายใจเหนือผิวน้ำ แต่พันเอกรัศมาภูรู้ว่านั่นไม่ใช่ปลา มันคือคนที่แช่ตัวอยู่ในโคลนร้อนและโผล่เพียงปากขึ้นมาหายใจ

นายพันเอกแย่งไฟฉายมาฉายเอง สักครู่ก็ถามลอยๆ “ห้าสิบเอ็ด หายไปไหนหนึ่ง” เขาแน่ใจว่านับจำนวนปากไม่มีพลาด

“เพิ่งลากขึ้นมาอีกหนึ่งครับนาย” ทหารคนหนึ่งรายงานมาจากอีกขอบหนึ่งของบ่อ พันเอกรัศมาภูจึงสอดไฟฉายไปตามริมขอบบ่อโคลนสำหรับเขา..ตายเท่าไรไม่สำคัญเท่ากับเหลือรอดอยู่เท่าไร แล้วเขาก็เห็นร่างคนหลายร่างถูกวางเกะกะอยู่ริมบ่อโคลน

มองไม่ยากว่าร่างไหนถูกลากขึ้นมาก่อนหลังจากโคลนที่พอกตัวร่างไหนขึ้นมา นานโคลนที่เกาะตัวก็จะเริ่มแห้งแตกกระแหง ส่วนร่างไหนเพิ่งขึ้นมาโคลนก็จะยังเปียกอยู่

แต่ทุกร่างไม่มีร่างไหนเคลื่อนไหวเลย..

เขาเดินผ่านก้อนที่เหมือนมนุษย์พอกโคลน ลองเอาคอมแบตเตะไปที่โคลนที่เกาะร่าง ก้อนโคลนหลุดออกมาพร้อมผิวหนังบางส่วน เผยให้เห็นเนื้อที่เกือบจะสุกภายใน รวากับปลาพอกโคลนย่างไฟ ต่างกันที่เนื้อมนุษย์จะออกสีชมพูมากกว่า

เขาเดินไปทันร่างล่าสุดที่ถูกลากขึ้นมายังเคลื่อนไหวได้อยู่เล็กน้อย โคลนที่ถูกพอกตั้งแต่หัวจรดเท้าทำให้มองไม่เห็นหน้าตาแม้แต่น้อย สิ่งที่เห็นคือปากอ้ากว้างเลือดปนน้ำดีและน้ำลายหลังไหลออกมา สีแดงฉานที่ไหลออกมาตัดกับสีดำของโคลน ดูโหดร้ายน่าสยดสยอง

‘คนที่พลั้งอ่อนด้อย จะสุกจากข้างใน’ พันเอกรักษานึกถึงข้อความในคัมภีร์พร้อมยิ้มมุมปากตามความเคยชิน..

เลือดก้อนสุดท้ายถูกส้วรอกออกมาจากร่างนั้นอย่างแรงจนเปื้อนขากางเกงนายทหาร เจ้าของร่างโวยวายออกมาเป็นภาษาเขมรที่รักษาไม่เข้าใจ เขาต้องหันไปมองหน้าลูกน้องคนหนึ่ง

“มันพูดว่าแม่เปิดประตูบ้านหน่อย สงสัยเพื่อถึงแม่” นายทหารผู้รู้ภาษาเขมรแปลให้ฟังปนเสียงหัวเราะ ไม่นานเจ้าของร่างพอกโคลนก็มีอาการล้าลึกเลือด ชักกระตุกอย่างแรงสองสามทีแล้วก็แน่นิ่งไป

เสียงกลองหนักแน่นครั้งสุดท้ายดังขึ้น ตามมาด้วยฟ้าแลบฟ้าร้องดังสนั่น ชายหัวโล้นหยุดตีกลองวางคัมภีร์ในมือและไม่กลองลงเป็นสัญญาณว่าพิธีกรรมครั้งนี้จบลงแล้ว

ชายทั้งห้าสืบทัดคนถูกลากขึ้นมาจากบ่อโคลนร้อน น้ำเย็นๆ ถูกสาดเพื่อล้างโคลนร้อนออก ถึงแม้จะเย็นแต่มันคือน้ำทะเลที่อุดม

ไปด้วยเกลือ

ไม่มีร่างไหนเลยที่ไม่มีแผลพุพองจากโคลนร้อน และแผลพุพองทั่วทุกร่างกำลังถูกสาดด้วยน้ำเกลือ!!!

ทุกคนโอดโอยเกลือกกลิ้งร้องครวญคราง เนื้อตัวหลังคราบโคลนเผยให้เห็นผิวเนื้อหลุดร่อนจากความร้อน ไบหน้าที่ดูไม่ใช่ชาวอินโดนีเซียต่างเหยเกิดด้วยความเจ็บปวด คำสบถอุทานทั้งหมดที่ถูกพ่นออกมาล้วนเป็นภาษาที่คนส่วนใหญ่ไม่เข้าใจ

ภาพตรงหน้าทำให้นายทหารยศร้อยเอกคนหนึ่งทนดูไม่ไหว ต้องหลับตาและพยายามซ่อนตัวอยู่ด้านหลังพันโทบางู แต่พันเอกรัดคมาเห็นเข้าพอดี เขาตรงไปกระซอกแขนนายทหารหนุ่ม

“มึงกลัวอะไรไอ้ลูกไก่” นายพันเอกลถามด้วยเสียงเรียบแต่เย็นยะเยือก นายทหารหนุ่มพยายามยัดตัวตรงจ้องไปเบื้องหน้า แต่ขาที่สั่นกลับปิดบังไม่อยู่ “เปล่าครับนาย”

“เรากำลังทำพิธีตามศาสตร์โบราณ ศาสตร์ของเราที่ถูกขโมยไปตั้งนานและเรากำลังจะทวงมันกลับมาใช้มึงรู้ไว้ด้วย”

“ครับ” นายทหารรวบรวมแรงทั้งหมดตอบออกมาได้คำเดียว

“ทรมานให้เจ็บปวดที่สุด เพื่อรีดพลังชีวิตออกมาให้มากที่สุด ผู้ตายส่งต่อพลังให้ผู้รอด ความเมตตาสงสารเป็นพลังอ่อนแอที่ไม่ควรจะมารบกวนพลังแข็งแกร่งในที่นี่” พันเอกรัดคมาหมุนตัวมาเผชิญหน้าลูกน้อง “และมึงก็ไม่ควรอยู่ตรงนี้ด้วย”

เขาพยักหน้าให้นายทหารอีกสองคนประกบซ้ายขวา กิ่งประคองกิ่งลากนายร้อยเอกผู้ใจอ่อนออกไป ไม่นานก็มีเสียงร้องโหยหวนดังขึ้น

พันโทร่างยักษ์ชกมีดประจำตัวออกมา
ล็อกหัวชายคนหนึ่งให้เงยหน้าขึ้น
มีดในมือปาดลูกกระเดือกอย่างแคล่วคล่อง
เลือดสีแดงเข้มพุ่งทะลักออกมาเหมือนน้ำพุ
ชายผู้เคราะห์ร้ายลงไปที่ดินพรวดบนพื้น
พร้อมเสียงอ๊ากๆ เหมือนคนสำลักน้ำ

แล้วแผ่วลงเหมือนเจ้าของเสียงลอยห่างออกไป

พันโทบาถูลุกขึ้นประกาศกับกลุ่มชายทั้งห้าสิบเอ็ดคนด้วยภาษาเขมร “จากสองร้อยกว่าคนเหลือเพียงพวกเจ้าห้าสิบเอ็ดคน พวกเจ้าผ่านมาสามด่านแล้วยังรอดชีวิตอยู่นับเป็นเรื่องที่น่าภูมิใจ แต่ถึงตรงนี้พวกเจ้าก็ไม่สามารถหวนกลับไปได้อีกแล้ว มีทางเลือกแค่สองทาง ไปได้ถึงที่สุดเพื่อเป็นมนุษย์ผู้พิสดาร หรือถ้าไม่อยากทรมานอีกต่อไปแล้ว ก็จงคลานเข้ามาหาข้า”

หลายคนยังร้องครวญคราง บางคนกัดริมฝีปากจนเลือดซึมเพื่อข่มความเจ็บปวดแสนสาหัส สามคนทำท่าจะคลานเข้ามาหาพันโทบาถู แต่หนึ่งในนั้นเปลี่ยนใจกลับไปนั่งคุกคู้ด้วยสีหน้าเจ็บปวดสุดแสน

ภาพตรงหน้าทำให้พันโทบาถูนึกถึงตอนที่เขาฝึกหลักสูตรซีล...ไซ้ มันโหด ทดสอบร่างกายจิตใจถึงขีดสุด ผู้ผ่านเช่นเขาได้เข้าร่วมในหน่วยซีล ผู้ไม่ผ่านก็แค่ลาออกกลับไปสังกัดเดิม

แต่เนี่ย..เกินคำว่าโหดไปเยอะ มันคือการทรมานอย่างสูงสุดเท่าที่มนุษย์จะคิดค้นขึ้นมาได้ ผู้ไม่ผ่านคือตาย ส่วนผู้ผ่านจะได้รับการตอบแทน เขายังนึกภาพไม่ออก แต่พันเอกรักษามาเจ้านายเขายืนยันว่าพิธีกรรมนี้สร้างมนุษย์ที่เหนือมนุษย์ได้จริง

สองร่างที่มีแผลพุพองเต็มตัวคลานอย่างเชื่องช้ามาก้มหน้าแทบเท้า พันโทบาถู และโดยไม่มีการถามหรือให้โอกาสเปลี่ยนใจ พันโทร่างยักษ์ชักมีดประจำตัวออกมา ล็อกหัวชายคนหนึ่งให้เงยหน้าขึ้น มีดในมือปาดลูกกระเดือกอย่างแคล่วคล่อง เลือดสีแดงเข้มพ่นทะลักออกมาเหมือนน้ำพุ ชายผู้เคราะห์ร้ายลงไปในดินพรวดบนพื้นพร้อมเสียงอื้อๆ

เหมือนคนสำลักน้ำ

ไม่ต้องรอคุณผลงาน พันโทปากก้าวเข้าหาชายคนที่สองและปฏิบัติ เช่นเดียวกันอย่างรวดเร็ว ภายในเวลาไม่ถึงสิบวินาทีสองชีวิตก็ถูกทำให้ ‘ไม่ต้องทรมานอีกต่อไปแล้ว’ สิ่งที่เหลือคือการจัดการกับร่าง ทั้งสองถูก ลากออกไปโดยที่เลือดจากลำคอยังไหลเป็นทาง

อีกสี่สิบเก้าชีวิตไม่มีแม่สักคนเดียวหันมาดูสิ่งที่เกิดขึ้น เพราะ ความเจ็บปวดทรมานที่แบกรับอยู่ก็เป็นภาระหนักหนาเกินกว่าจะสนใจ เรื่องนอกตัว

ทหารสี่คนเดินเข้าประตูมาพร้อมถือเหยือกโลหะคนละใบ ทั้งสี่ ต่างแยกย้ายกันเข้าหากลุ่มชายผู้เจ็บปวดทีละคนเพื่อรินของเหลวใน เหยือกให้ สภาพของบางคนสามารถนั่งตมได้ บางคนยังต้องนอนให้ กรอกปาก แต่ทุกคนเมื่อตมเข้าไปแล้วต่างหยุดความทรมานทรมาน เสียร่อง ระงมค่อยๆ ลดลงจนเหลือแต่ความเงิบเมื่อของเหลวล่องพ้นลำคอ ชายคนสุดท้าย

ทั้งหมดลุกขึ้นนั่งขัดสมาธิโดยไม่มีใครสั่ง พนมมือหลับตาสี่หน้า สงบนิ่งแม่น้ำเหลืองใสจะเริ่มไหลเอื่อยออกจากบาดแผล จนหลายร่างดูมันวาว รวกับอาบด้วยน้ำผึ้ง ชายหัวโล้นกลับเข้ามาปรากฏตัวอีกครั้ง คราวนี้ อยู่ในชุดผ้าเตี่ยวผืนเดียว เผยร่างที่ผอมเกินคนทั่วไปจะผอมได้ ผิวหนัง สีน้ำตาลเข้มห่อหุ้มเข้ากับเนื้อตัวที่มีแต่กระดูก ทำให้ดูเหมือนมีมีเดินได้ หากไม่มีสองตาคมวาวที่กลอกไปมาในเง้าตาลึกโหล

ในมือของชายหัวโล้นถือสมุดเก่าคร่ำคร่าปากพึมพำเหมือนสวด อะไรสักอย่าง เขาเดินผ่านไปยังประตูอีกด้านหนึ่ง ชายทั้งสี่สิบเก้าคน

ลืมนตาและลุกขึ้นเรียงแถวเดินตาม แม้แต่จิ้งหะกั้วเท้าซ้ายขวาของ ทั้งสี่ลืบเก้าคน ก็เป็นจิ้งหะไปตามชายหัวไลน์อย่างพร้อมเพรียง แต่เจียบเจียบ

พันเอกรักษาและพวกเดินตามไป ในใจเขาคำนวณและภาวนา.. จากสองร้อยกว่า ผ่านมาสามด่านเหลือแค่สี่ลืบเก้า ด่านสุดท้ายนี้ จะเหลือรอดมาสักเท่าไร? เขาเคยอยากให้ได้สักหนึ่งหมวด น่าจะพอส่งไป ทำงานได้

ผ่านประตูเข้าไปในอีกพื้นที่หนึ่งลักษณะคล้ายพื้นที่เดิมคือเป็น พื้นดินเหนียว มีอุโมงค์ตื้นๆ ถูกขุดไว้เป็นรูปเกือกม้าเป็นทางเข้าและ ทางออก ความกว้างของอุโมงค์เพียงพอให้เดินก้มตัวผ่านได้ที่ละคน มี เสียงเคลื่อนไหวดังแสกสากกับเสียงฟอดังออกมา

แค่เสียงก็พอจินตนาการได้แล้วว่า อุโมงค์นี้ไม่เป็นมิตรกับ ใครหน้าไหนทั้งสิ้น แต่นี่คือด่านสุดท้ายที่ชายทั้งสี่ลืบเก้าคนต้องลอดผ่าน ให้ได้

ชายหัวไลน์ค้อมตัวเดินนำเข้าอุโมงค์ไปก่อน ที่เหลือค่อยๆ ททยอย ตามเข้าไปทีละคนอย่างช้าๆ พันโทบากูหันมามองเจ้านาย “แล้วท่าน อาจารย์?”

พันเอกรักษายิ้มมุมปากเช่นเคย “ท่านอาจารย์ทำพิธีอาบพิษ แบบนี้อยู่เป็นประจำอยู่แล้ว เพื่อคงความแกร่งไว้ตลอด”

บากูพยักหน้าแต่ทำปากเบ้อย่างสยดสยอง เสียงโอดโอยในอุโมงค์ เริ่มดังขึ้นมาจากหนึ่งเสียง เป็นสอง สาม สี่ และเริ่มนับไม่ถ้วน รักษาขมวดคิ้ว..เขาไม่ได้รู้สึกเจ็บปวดแทนแต่กลับกังวลว่าจะมีคนเหลือรอด

ออกมาได้เท่าไร? สายตายังคงจับจ้องอยู่ที่ทางออกอุโมงค์

เกือบสิบนาที่ว่างแรกที่ปรากฏขึ้นคือชายหัวโล้น เขาเดินออกมาอย่างสบายๆ ไม่มีความเร่งรีบ แม้นร่างของเขาจะมีจงอองตัวเชื่องพันต้นแขนซ้าย ปากของมันฝังเขียวไว้ตรงต้นคอใต้ใบหู แต่สีหน้าไม่เจ็บปวดทุกข์ทรมานแม้แต่น้อย

ชายหัวโล้นหันมายิ้มให้กับพันเอกรัศมาเป็นครั้งแรก เผยให้เห็นฟันทุกซี่ที่เป็นรูปสามเหลี่ยมราวกับฟันของสัตว์ร้าย เอื้อมมือขวากระชากหัวงูออกมาจากต้นคอตนเอง ใช้สองมือจับไว้แน่นแล้วอ้าปากฝังเขียวเข้าไปที่คอของจงอองตัวนั้น เสียงจ๊วบจ๊าบดังลั่น ลูกกระเดือกเลื่อนขึ้นลงตามจังหวะการดูดกิน เลือดงูไหลย่อยเปราะแฉก คาง และสองมือ ไหลไปตามข้อศอกจนหยดบนพื้นดิน

อสรพิษร้ายคล้ายวงรัตทีละน้อยจนร่างตกห้อยเหยียดยาว ชายหัวโล้นทั้งมันลงบนพื้น หันมาแสยะยิ้มกับพันเอกรัศมาอีกครั้ง เลือดงูย้อมเขียวขาวเป็นสีแดงฉาน ทันใดนั้นชายคนแรกก็กระเสือกกระสนออกมาจากอุโมงค์ กลิ้งเกลือกไปบนพื้นอย่างไร้สติ ปากร้องครวญครางด้วยความเจ็บปวด ตะขาบสีแดงฉานตัวหนึ่งและแมงป่องสองตัวเกาะอยู่ตามร่างกาย ชายผู้ทุกข์ทรมานรวบรวมพลังเฮือกสุดท้ายคลานเข้าหาชายหัวโล้น

ชายหัวโล้นทรุดตัวลงนั่งคุกเข่า สองมือกางออกเปล่งเสียงสวดอย่างเกรี้ยวกราดชั่วอึดใจ แล้วตบสองมือเข้ากับกอกหูของชายผู้นั้นดังป๊ापสนั่น

ครึน !!! เสียงฟ้าคำรามดังลั่นราวกับตอบรับการตบครั้งนี้ ชายที่ถูกตบ

หลับตานิ่งชั่วครู่ แล้วลืมตาฉบับปล้น

จากสีหน้าเจ็บปวดกลายเป็นอิมเมสมใจ ปากที่เคยเปล่งเสียง
ครวญครางกลายเป็นเสียงหัวเราะน้อยๆ และเริ่มดั่งขึ้น ชายผู้นั้นกระโดด
ขึ้นยืนอย่างว่องไว แหงนมองท้องฟ้าหัวเราะว่า เกร็งร่างแล้วหมุนตัว
ราวกับผู้ได้รับรางวัลอันยิ่งใหญ่ กำสองมือชูขึ้นเหมือนประกาศชัยชนะ
ทั้งที่บาดแผลบนร่างกายยังเป็นพยานอย่างดีว่าเขาต้องผ่านอะไรมาบ้าง
‘หนึ่งคนแล้ว’ พันเอกรัดฆาตกรกับตัวเองในใจ สายตายังจ้องจับ
ไปที่ทางออกอุโมงค์..แล้วคนที่สองก็ตามมา

ความเจ็บปวดทุกข์ทรมานของคนต่อมาถูกปลิดหายไปเช่นเดียวกัน
เมื่อได้รับการเป่ามนต์และตบกกหู ฟาดคำรามก็ก้องทุกครั้งราวกับ
ร่วมประกาศความสำเร็จไปด้วย เสียงโห่ร้องอย่างบ้าคลั่งดังต่อเนื่อง
จากสองเป็นสาม และเป็นหลายสิบคน

และในที่สุดเมื่อรอกหักใหญ่ ก็ไม่มีคนออกมาจากอุโมงค์เพิ่มอีก
เสียงอันคึกคักเงียบลง ชายที่ผ่านออกมาจากอุโมงค์ยืนเรียงรายนับได้
ยี่สิบแปดคน

นอกอุโมงค์เงียบในอุโมงค์ก็เงียบ ไม่มีเสียงร้องโอดโอยหรือวิแวว
ว่าจะมีใครคลานออกมาอีก รัศมีพยับน้ำให้ลูกน้อง นายทหารสองคน
พยับหน้ารับ เดินไปที่ทางเข้าและทางออกด้านละคน ต่างล้วงระเบิดมือ
ออกมาคนละสองลูก ดึงสลักโยนเข้าไปในอุโมงค์แล้วเบี่ยงตัวหลบ

ติ่มมม !!! ติ่มมม !!! เสียงระเบิดทึบๆ ดังต่อเนื่องสี่ครั้ง เศษดิน
พุ่งออกมาไม่แรงนักแต่แรงอัดภายในมากพอที่จะทำให้เพดานอุโมงค์
ทั้งสองทางยุบลงมา ฝั่งสิ่งที่มีและไม่มีชีวิตให้อยู่ภายในนั้นตลอดไป

เป็นการจัดการที่เรียบง่ายรวดเร็ว โดยไม่ต้องกรน้ำใจแม้สักหยด ชายโสดที่หล่อร่าด้วยผ้าเดี่ยวลุกขึ้นยืน เสียงสวดดังออกมาจากปาก เป็นภาษาที่แม้แต่ผู้เข้าใจภาษาเขมรก็ฟังไม่ออก แต่น่าแปลกที่ชาย ทั้งสี่สิบแปดคนสามารถสวดตามได้ราวกับซ้อมกันมา เสียงต่ำเครื่องดัง เยือกเย็นต่อเนื่องอีกสองสามนาทีก็หยุดนิ่ง

ฝนเม็ดแรกหล่นแปะลงมาบนพื้นทรายตรงหน้า ไม่นานก็ตามมา ด้วยอีกหลายล้านเม็ดจนเป็นท่าใหญ่ ลมแรงขึ้นมาภายในไม่ถึงหนึ่งนาที ปรากฏการณ์กระซอกโฮกฮากของดินฟ้าอากาศใกล้เส้นศูนย์สูตร เป็นแบบนี้มาสามสี่ปีโดยไม่เลือกฤดูกาล จนไม่มีใครแปลกใจอีกแล้ว

พันเอกรักษาทบป่าพันโทบางู “มิ่งเชื่อดีว่านี่คือของจริง”

ลูกน้องร่างยักษ์หันมาสบตาแล้วยิ้มกว้าง “กองกำลังเราจะยึด อำนาจได้แล้วนาย”

รักษาส่ายหน้า “ยังหรรอก กำลังของมนุษย์ผู้พิสดารพวกนี้ ยังไม่ใช่ที่สุดแต่เป็นแค่กำลังขั้นเริ่มต้น สิ่งที่เราต้องหาให้เจอคือเทวรูป แห่งดวงอาทิตย์สีดำ นั่นคือของจริง มันจะมาเพิ่มกำลังให้มนุษย์ผู้พิสดาร มีความเหนือมนุษย์และอาจจะเหนือกว่าแม้แต่เทพเจ้า เมื่อนั้นแหละ เงินทุกรูเปียกที่ข้าทุ่มลงไปมันถึงจะตอบแทนกลับมาอย่างคุ้มค่า”

พันโทบางูทำหน้าที่ไม่เข้าใจ นี่เป็นครั้งแรกที่เขาได้ยินชื่อ เทวรูป แห่งดวงอาทิตย์สีดำ รักษาพูดต่อ “แต่ต้องยอมรับว่าสิ่งที่มันขโมยของเราไปเมื่อพันปีที่แล้ว มันเอาไปต่อยอดจนก้าวหน้าไปอีกไกล โดยเฉพาะ เทวรูปองค์นั้น” รักษาหัวเราะในคอ “ไม่แน่ใจว่าเป็นเพราะพอใจ หรือเคียดแค้น

“ราวกับมันได้รวบรวมกำลังของทั้งจักรวาลเอาไว้ และแน่นอน
วัตถุที่เป็นกัมมันต์ขนาดนั้น ย่อมไม่มีอะไรหรือสถานที่ไหนสามารถ
กักเก็บไว้ได้นาน และในที่สุดข้าก็ได้รู้ร่องรอยของมันแล้ว”

“แต่ยังไงมันก็คือขโมย และรากเหง้าที่แท้จริงมันคือของเรา
เราย่อมมีสิทธิ์ที่จะเอาของเราคืน” ลูกน้องร่างยักษ์คำราม

“ใช่ ถึงเวลาแล้วที่ศาสตร์ทั้งหมดต้องกลับสู่เจ้าของดั้งเดิม”

“ผมจะจัดมนุษย์ผู้พิสดารนี้เป็นสองหมู่ นายจะให้ทั้งสองหมู่
ไปพร้อมกันหรือแยกกันแทรกซึม”

“ขึ้นบกไปรวมกันก่อน แล้วค่อยวางแผนอีกที” รักษาหีบมือถือ
ขึ้นกดส่งพิคัดให้ลูกน้อง

“อีกสามวันเจอกันที่ฐานปฏิบัติการลับตรงนี้”

พันธมิตรหีบมือถือขึ้นเปิดแอปพลิเคชัน Jakarta Map ที่คนอินโดนีเซีย
ทุกคนใช้แทน Google Map มาหลายปีแล้ว

“อะเชิงเทรา ประเทศไทย? ทำไมต้องเป็นที่นี่”

“มันมีร่องรอยอะไรบางอย่างอยู่ เดียวถึงเวลาแล้วก็จะรู้เอง”

“ครับเจ้านาย”

พันธมิตรรักษาพยักหน้ารับก่อนเดินออกไป..

บทที่ 2

บล็อกจาก VVIP ของสนามฟุตบอลเอ็มทีเอสเตเดียมมีสองบล็อก อยู่ด้านตรงข้ามกันของฝั่งสนาม แต่ฝั่งที่มินตานั่งอยู่มีทิศทางที่ได้เปรียบ อยู่เล็กน้อย เพราะตั้งอยู่ทิศตะวันออกเฉียงใต้ แดดช่วงบ่ายของหน้าหนาวแบบนี้จึงไม่แยงตา

ห้องบนสุดของ VVIP บล็อกยื่นออกมาจากอัฒจันทร์ส่วนอื่น ผนังทำด้วยกระจกใสโค้งขนาดลึกลับกว่าเมตรยาวต่อเนื่องเป็นแผ่นเดียว ที่พิเศษคือกระจกนี้สามารถปรับความทึบแสงได้ด้วยไฟฟ้า เคาน์เตอร์ไม้สักเปลือยลายถูกสร้างให้แนบโค้งไปกับแนวกระจก ทำให้ผู้นั่งดูฟุตบอลรู้สึกเหมือนตนเองลอยอยู่ริมสนาม มองเห็นชัดทุกชอกทุกมุม โดยไม่มีอะไรบัง

เอ็มทีเอสเตเดียมเปิดใช้งานยังไม่ถึงสามปี แต่ก็ได้ต้อนรับบุคคลสำคัญระดับประเทศไปจนถึงระดับโลกหลายคน เข้ามาชมฟุตบอลหรือกีฬาอื่นๆ แม้กระทั่งคอนเสิร์ตระดับโลก ซึ่งศิลปินทุกคนถ้าจะมาแสดงที่นี่ต้องตั้งเวทีขวางสนาม เพื่อหันหน้ามาให้กลุ่มคนสำคัญในห้องนี้ ได้ดูอย่างเต็มตา

สิ่งที่เหมือนจะเป็นจุดอ่อนถูกคำนึงถึงและป้องกันไว้ล่วงหน้าแล้ว เพราะผนังห้องเป็นกระจกเปลือยทั้งหมด บางคนอาจกังวลว่านี่คือเป้าเปิดโล่งให้กับสไนเปอร์มีโอกาสส่อง กระจกโค้งนี้จึงฉาบพิเศษทำให้มองจากภายนอกไม่เห็นแม้จะใช้กล้องอินฟราเรดก็ตาม หรือหากจะมีการยิงถล่ม กระจกก็ย่นทนความรุนแรงถึงระดับเครื่องยิงลูกระเบิดได้ในระยะเวลาหนึ่ง นานพอที่จะพบบุคคลสำคัญหลบหนีออกไปได้ในกรณีฉุกเฉิน

สนามความจุיעียดสองหมื่นที่นั่ง ถ้าเทียบกับสมัยเมื่อสิบปีก่อน ต้องถือว่าเป็นขนาดเล็ก แต่สำหรับปัจจุบันต้องถือว่ามีความใหญ่แล้ว เพราะสนามกีฬาขนาดใหญ่ของเดิมเหลือรอดอยู่ไม่กี่แห่ง ที่เหลือก็ปรับลดจำนวนที่นั่งลง หรือที่สร้างใหม่ก็มีความจุแค่หลักพัน

เทคโนโลยีเป็นตัวกำหนดขนาดสนามอย่างแท้จริง.. เพราะการถ่ายทอดสดในปัจจุบันก้าวหน้าไปอย่างมาก สนามที่ได้มาตรฐานต้องมีกล้องอย่างน้อย 60 ตัวรอบสนาม และกล้องเหล่านี้จะประมวลผลภาพแบบเรียลไทม์ร่วมกัน ทำให้ผู้ชมที่บ้านสามารถเลือกได้ว่า จะชมฟุตบอลจากมุมไหน 360 องศา และเลือกกระยะใกล้ไกลได้อีกด้วย

แต่วันนี้ห้องบนสุดของ VVIP บล็อกไม่ได้ต้อนรับบุคคลสำคัญระดับไหน มีเพียงมินตาและเพื่อนสนิทเกือบสี่สิบคนที่มารวมตัวกันถึงฉะเชิงเทราเพื่อชมฟุตบอลนัดพิเศษในสนามแห่งนี้ โดยเป็นแมตช์การกุศลระหว่างทีมไกลเด้นบอยกับเอ็มทีซีดี สองทีมชื่อดังแห่งเอสโพรี่เมียร์ลีก

โดยไม่ต้องบอกก็รู้กันอยู่ว่า สาวๆ เพื่อนของมินตาหลายคน มาคอยจับจ้องสาวหล่ออย่างโชวี ดาวเตะชื่อดังแห่งเอ็มทีซีดี ที่วันนี้

ลงสนามเป็นตัวจริงแน่นอน เดิมโชวิกี้ตะจะอยู่ในเอสโตรลิก แต่ด้วยการบุสต์
ฮอริโมนเพศจนมีร่างกายแข็งแรง ประกอบกับการตลาดที่วางไว้ว่า
คนแบบนี้ดึงดูดได้ทุกเพศ โชวิกี้เข้ามาเป็นนักฟุตบอลในเทศโกลิกันได้อย่าง
ไม่เคอะเขิน แถมยังทำผลงานได้ดีเสียอีกด้วย

มินตาเคาะนิ้วสองครั้งไปบนอุปกรณ์เล็กๆ ที่แขวนแนบใบหูข้างขวา
ของเธอ “ดีอากี้ เสิร์ฟเครื่องดื่มได้แล้ว เฉพาะคนที่มานะ” เธอสั่งการ
เมื่อเห็นเพื่อนสี่ห้าคนแรกมาถึงแล้ว

“ดีอากี้เหรออ” เซน เพื่อนชายคนหนึ่งที่ยืนอยู่ใกล้หัวเราะก๊าก
เมื่อได้ยินเธอเอ่ยชื่อ “ทำไมเธอตั้งชื่อเอไอเอเจนต์ของเธอว่าดีอากี้ล่ะ”

มินต่ายกไหล่ “อ้อ ชื่อนักฟุตบอลนะ เขาเสียชีวิตเพราะอุบัติเหตุ
ตั้งแต่ยังอายุน้อย เมื่อซัก..เอ้อสิบปีมาแล้วมั้ง เลยตั้งเป็นที่ระลึก”

เซนได้แต่พยักหน้าหงิกๆ เพราะไม่ได้เป็นคอฟุตบอล ที่ตามมาดู
ถึงที่นั้นก็เพราะยังมีเรื่องต้องพึ่งพานักธุรกิจสาวสวยอย่างมินตา จึงต้อง
ทำตัวใกล้ชิดไว้ก่อน ส่วนมินตาเองก็ให้ความสนใจสนมเซนในระดับ
ค่อนข้างพิเศษ เพราะพ่อของเซนเป็นนักการเมืองที่กำลังมีอำนาจอยู่ใน
ขณะนี้ และมีอิทธิพลกับการประมูลโครงการสำคัญบางอย่างที่บริษัท
เธอกำลังจะเข้าร่วม

ประตุลิปต์เปิดออก หุ่นยนต์เสิร์ฟอาหารมาพร้อมกับเพื่อน
อีกสามคน เสียงผู้ชายทุ้มทุ้มก็ดังขึ้นข้างหูมินตา “ผมเห็นเพื่อนคุณมาเพิ่ม
อีกสามคน เลยนำเครื่องดื่มเพิ่มมาด้วย เตรียมมาตามประวัติเลยครับ
ว่าใครชอบอะไร แต่ถ้าอยากเปลี่ยนบอกผมได้เสมอ”

มินตาคมยิ้ม “น่ารักมากดีอากี้”

“น่ารักแล้วเมื่อไหร่จะรักดีอากี้” เสียงตอบในหูแผ่แววจี๋เล่น มินตาเคาะหลังหูเบาๆ สามครั้งเป็นการตบตบ แต่แววดาเธอเป็นประกายด้วยความพอใจ เอไอเอเจนต์ก้าวหน้าไปมากจนแทบจะเป็นมนุษย์อยู่แล้ว โดยเฉพาะเวอร์ชันล่าสุดที่บริษัทของเธอไปซื้อมาจาก เซ็งคูอิงค์ เป็นเหมือนสารตั้งต้นที่สามารถนำมาสร้าง Personal AI Agent แบบเทเลอร์เมตได้ไม่จำกัด ซึ่งนั่นหมายถึงรายได้มหาศาล แต่แน่นอน แม้จะทุ่มทั้งตัวใช้เส้นสายทั้งหมดที่มี บริษัทยักษ์ใหญ่ของจีนก็ยังไม่พิน เธอด้วยราคาแพงระยับ

“แล้วของเซนต์ซื้ออะไรละ ใช้ดีมั๊ย” มินตาถามเพื่อนที่อายุน้อยกว่า เธอเกือบสปี เพราะเขาเป็นหนึ่งในไม่กี่คนที่เธอให้ลองใช้เอไอเอเจนต์ตัวล่าสุดนี้

“ซื้อการบูร ฟังโบราณดี แต่ผมไม่ได้บอกมันนะว่าให้เป็นเพศอะไร ให้เป็นยูนิเซ็กส์ไปก่อน แต่มันฉลาดเหลือเชื่อจนบางทีผมก็ตั้งตัวไม่ทันเหมือนกัน” แล้วเซนต์นิ่งเหมือนกำลังฟังอะไรอยู่

“อ้อ การบูรมันบอกว่ารู้จักดีอากี้ แต่ดีอากี้ยังไม่ค่อยคุยด้วย”

มินตาส่งยิ้มให้เขาอย่างหวานซึ้ง เธอเอื้อมมือเข้าไปน้มคอชายหนุ่มเข้ามาหาใบหน้า เซนต์ถึงกับตาโผลง..หญิงสาวมีท่าที่เปิดรับเขาก็จริง แต่จะมอบจูบแรกให้กับเขาตอนนี้เลยหรือ

แต่หญิงสาวหยุดใบหน้าของเขาไว้ห่างจากหน้าเธอไม่กี่เซนติเมตร แล้วเคาะนิ้วไปบนอุปกรณ์หลังหูขวาของเขาเป็นการปิดชั่วคราว “เซนต์ นายอย่าได้แต่ใช้งานมันอย่างเดียว ต้องสอนให้การบูรมันรู้มารยาทด้วยที่ดีอากี้ไม่คุยด้วยก็เพราะมันเป็นคนสอนเขาเองว่าถ้าไม่จำเป็นก็

อย่าไปคุยเรื่อยเปื่อย มันใกล้ความเป็นมนุษย์มากแล้ว ถ้าปล่อยให้มันเล่น มันก็จะมีนิสัยติดเล่นตลอด ทำงานก็จะซี้เกียจ”

ชายหนุ่มทำตาลูก “เฮ้ย ขนาดนั้นเลยเหอหมิน มีนิสัยส่วนตัวด้วย นี่มันเทคโนโลยีของใครเนีย”

สาวสวยยิ้มแล้วยักคิ้วให้ “เซ็งดูอิงค์”

เซนพึมพำแต่ตาลูกโพลง “ว้าว เซ็งดูอิงค์..ดาวรุ่งจากเมืองเจิงตู นั้นนะเหอ”

มินตาพยักหน้า ยิ้มด้วยแวตาเปล่งประกาย “แน่นอน เซ็งดูอิงค์ ที่กำลังจะก้าวมาเป็นบริษัทเทคอันดับหนึ่งของโลกในเวลาไม่นาน ตอนนี้อยู่จับมือเซ็นสัญญากับเอ็มทีเทค ของดิฉันเรียบร้อยแล้วค่ะ”

ชายหนุ่มพูดอะไรไม่ออกได้แต่มองหญิงสาวที่อยู่ตรงหน้าราวกับเพ็งจู้จัก..ใช่ เขารู้ว่ามินตาเป็นสาวสวยนักธุรกิจคนเก่งแต่ไม่คิดว่าจะขนาดนี้ เธอไปดีลได้ยังไงกับบริษัทชื่อดังขนาดนี้ เซ็งดูอิงค์เป็นเจ้าของเทคโนโลยีล้ำสมัยหลายอย่าง มูลค่าบริษัทพุ่งทะยานราวกับจรวด เพราะเมื่อหกเดือนที่แล้วประกาศความสำเร็จว่า สามารถทำให้การผลิตไฟฟ้าด้วยเทอร์โมนิวเคลียร์มีความคุ้มค่าเชิงพาณิชย์ และกำลังหาแหล่งตั้งโรงไฟฟ้าเทอร์โมลนิวเคลียร์ที่แรกในโลก

เพื่อนสนิทของมินตามากันเกือบครบแล้ว ทุกคนแต่งตัวกันตามสไตล์ที่หลากหลายของใครของมัน แต่สิ่งหนึ่งที่เหมือนกันทุกคนคือ ออนเอียร์

¹ *โรงไฟฟ้าเทอร์โมลนิวเคลียร์ เป็นโรงไฟฟ้าที่ใช้ปฏิกิริยานิวเคลียร์ฟิวชั่นเป็นกลไกกำเนิดพลังงาน โดยอะตอมของไฮโดรเจนภายใต้อุณหภูมิสูงมาก จะหลอมรวมกันเป็นฮีเลียม และมวลบางส่วนจะหายไป มวลเหล่านั้นจะแปรเปลี่ยนเป็นพลังงานตามสมการ $E = mc^2$ ปฏิกิริยานี้เป็นชนิดเดียวกับที่เกิดในดวงอาทิตย์

หรืออุปกรณ์สื่อสารที่จะหนีบไว้หลังใบหูตลอดเวลาเพื่อใช้สื่อสารกับเอไอเอเจนต์ส่วนตัว จนมีท่าทางอย่างหนึ่งเป็นที่รู้กันในหมู่คนมีเงินคือ ถ้าใครเหลือบตามองพื้นแล้วพุดนั้นแปลว่าเขากำลังสั่งการเอไอเอเจนต์ของตัวเองอยู่ อย่าไปรบกวน

ไม่นานฟุตบอลก็เริ่มขึ้น ลำโพงรอบทิศในห้องเปิดรับเสียงจากภายนอกเข้ามาภายในเพื่อให้ได้บรรยากาศสดที่สุด ผู้เล่นทั้ง 22 คนต่างแข่งกันอย่างคึกคัก การใช้กรรมการและผู้กำกับเส้นยกเลิกไปตั้งแต่เมื่อห้าปีก่อนแล้ว แต่ใช้ DAR - Drone - Assistant Referee เข้ามาแทนโดยใช้โดรนความเร็วสูง 20 ตัวครอบคลุมพื้นที่ทั่วสนาม ตรวจดูการทำผิดกติกาทุกอย่างรวมไปถึงการล้ำหน้า การตัดสินทุกวันนี้จึงมีมาตรฐานสูง ความผิดพลาดแทบจะเป็นศูนย์ ที่สำคัญคือไม่มีตัวผู้ตัดสินเป็นเป้าให้นักฟุตบอลวิ่งเข้าไปชี้หน้าด่า หรือทำร้ายได้อย่างในอดีต

โชว์ที่ถนัดทั้งเท้าซ้ายและขวาเท่ากัน วันนี้ถูกจับให้ไปเล่นเป็นปีกขวา ความคล่องตัวของเธอทำให้แบ็กซ้ายของทีมไกลเด้นบอยต้องปั่นป่วนอย่างหนัก หลายลูกถูกเธอเลี้ยงหลบไปได้แบบเสียหน้า แบ็กซ้ายร่างตันจึงเพิ่มความหนักในการเข้าสกัดมากขึ้นทุกที

จังหวะหนึ่งโชว์ที่ทำจะเลี้ยงหลบไปทางขวาเข้าหามุมธง แต่แล้วเธอก็ตัดเข้าในจนแบ็กซ้ายยกกลับตัวไม่ทันเสียหลักล้มไปกองกับพื้น นักฟุตบอลร่างตันรู้สึกรับไม่ได้ เพราะในสายตาของเขาโชว์ก็ยังเป็น ‘ผู้หญิงคนหนึ่ง’ การโดนผู้หญิงเลี้ยงบอลหลบต่อหน้าคนดูเป็นแสน..โทษนี้ต้องประหาร

แบ็กซ้ายผู้เคียดแค้นวิ่งตามหลังโชว์ที่เลี้ยงจี้เข้าหาประตูและ

กำลังจะจ้งทำยึง เขาสไลด์สองขาเข้าจากทางด้านหลัง เสียงคนดูกรี๊ดร้อง เพราะนี่ไม่ถึงว่า จนวันนี้ยังมีการเล่นรุนแรงสันคิดแบบนี้ได้อีก และอย่างเบาที่สุดไอวีก็ต้องขอเท้าหักแน่นอน

แต่แล้วไอวีก็ทำสิ่งที่ไม่มีใครนึกถึง เธอยอมทิ้งโอกาสยิงประตู แล้วสปริงข้อเท้าโดดขึ้นเพื่อหลบอันตรายจากด้านหลัง และก็บังเอิญ แสนบังเอิญที่เมื่อเธอร่วงลงมา สติ๊ตซาก็เหยียบเข้าไปที่แก้มของแบ็กซ้าย ผู้โกรธแค้นเต็มแรง

เสียงร้องเหมือนสัตว์ถูกเขียดดั่งขึ้น จากชายร่างตันที่นอนกุมแก้มซ้าย อยู่บนพื้น เลือดไหลโกรกออกมาจากร่องนิ้ว คำสพด่าดั่งออกมา จนลั่นสนาม ไอวีทำหน้าที่เหมือนไม่รู้ว่ามีอะไรเกิดขึ้นแล้วรีบเดินหนีไป ปล่อยให้เป็นที่ของหน่วยพยาบาลสนาม

“ภาษาอินโดนีเซียครับ นักเตะเป็นชาวอินโดฯ ชื่อมิกโก้” เสียงเบาๆ ดังที่ข้างหุมินตา เธอหัวเราะหึๆ “แต่ไม่ต้องแปลหรอกนะ ไม่อยากรู้”

นี่เป็นความแปลกใจครั้งที่เท่าไรแล้วจำไม่ได้ ที่ ‘ดีอากโก้’ ทำสิ่งที่ไม่ใช่แค่เหมือนมนุษย์ แต่เป็นมนุษย์ที่รู้จักเสียด้วย เขาตอบคำถามหรือให้คำแนะนำต่างๆ ได้อย่างถูกที่ถูกเวลา หลายครั้งเพียงแค่ว่าคิด ดีอากโก้ ก็เหมือนจะรู้และตอบให้ก่อนที่เธอจะถามเสียอีก

“ดีอากโก้ ช่วยบอกคุณพร้อมซีให้เปลี่ยนไอวีออกเลยดีกว่า แค่มแมตซ์ การกุศลมันไม่อยากจะให้นักเตะสำคัญของเราบาดเจ็บ”

เสียงในสนามประกาศให้นักเตะหมายเลข 5 ของทีมโกลด์นบอย ก็คือแบ็กซ้ายซีโมโหถูกใบแดงโดยตรง เจ้าหน้าที่ต้องไปเชิญตัวออก นักเตะยังแสดงอาการอีดีอีดีอยู่ตลอดเวลา

มินตาปลีกตัวออกห่างจากกลุ่มเพื่อน แล้วบอกเอไอเอเจนต์ของเธอด้วยเสียงเบา “ดีอากี้ช่วยหน่อย นักเตะอย่างนายมิกโก้มันเสียชั่วร้ายแบบนี้มันต้องโดนลงโทษ ช่วยเข้าไป ‘ปรับ’ ประวัติมันให้หน่อย”

“จะให้ผม ‘ปรับ’ แบบหนักหรือเบาแค่ไหนครับ”

“เอาให้มันเป็นนักฟุตบอลขยะ แบบไม่มีทีมไหนอยากได้ตัวไปเล่นเลย”

“รับทราบครับคุณมินตา ภายในสิ้นฤดูกาลนี้จะไม่มียูนิฟอร์มทีมไหนกล้ารับมิกโก้ไปร่วมทีมแน่นอน”

มินต้ายิ้มอย่างพอใจแล้วกลับมานั่งร่วมกลุ่มกับเพื่อน การแข่งฟุตบอลดำเนินไปอีกไม่นาน ทีมเอ็มทีซีก็ขึ้นนำห่าง 3 - 0 อย่างไม่ยาก เพราะตัวเล่นที่มากกว่า

เสียงโทรศัพท์เรียกเข้าดังขึ้นมาในหู นั่นแปลว่าคนโทรหาต้องอยู่ในลิสต์ที่เธอตั้งไว้ว่าไม่ต้องผ่านการสกรีนของดีอากี้ เธอยกสมาร์ตวอตช์ขึ้นดูก็ปรากฏชื่อไซน่า คนสนิทของเธอ

“มิน มิสเตอร์มุลเลอร์ขอขึ้นไปพบตอนนี้ ไม่รู้เขารู้ได้ยังไงว่าเธออยู่ที่นี้” เสียงกังวلدังขึ้นมาทันทีที่เธอกดรับ

มินตาถอนใจเบาๆ “ก็ ให้เขาขึ้นมาแล้วกัน เธอขึ้นมาด้วยนะไซน่า ไปเจอที่ห้องห้า”

เธอรอสายแล้วขอตัวเพื่อนๆ ลงลิฟต์สองชั้นไปที่ห้องประชุมย่อย ห้องห้าเป็นห้องส่วนตัวที่นอกจากเธอแล้วก็ไม่เปิดให้ใครใช้เลย กระจ่างอยู่ในลิฟต์ดีอากี้ก็เล่าประวัติคร่าวๆ ของผู้ที่จะมาพบเธอ..มิสเตอร์มุลเลอร์

เป็นซีไอโอหรือหัวหน้าเจ้าหน้าที่ปฏิบัติการบริษัทบริหารจัดการ
ทรัพยากรขนาดใหญ่ของเยอรมัน

ทั้งสามไปเจอกันพอดีที่หน้าห้องห้า “กูเทน อาเมนด์” ชายชาวยุโรป
ผมสีน้ำตาลเข้ม วัยประมาณต้นห้าสิบเดินมากับสาวเชื้อสายจีน
วัยประมาณสามสิบห้า เขาทักทายขึ้นก่อนด้วยภาษาของตนเอง

“กูเทน อาเมนด์” มินตาตอบกลับไปเป็นภาษาเดียวกัน แม้ภาษา
เยอรมันจะไม่ใช่ว่าสิ่งที่เธอคุ้นเคย แต่ดีอาก็ช่วยได้อย่างเกือบจะเป็นเรียลไทม์
การสนทนาที่เหลือจึงเป็นการพูดภาษาของตนเองของทั้งสองฝ่าย

“เชญู่คะมิสเตอร์มุลเลอร์ จะดื่มอะไรดีคะ”

“ผมขอน้ำเย็นแล้วกันครับ อากาศเมืองไทยค่อนข้างจะร้อน”

“ร้อนและแล้งด้วยค่ะ ตรงข้ามกับทางยุโรปเลยที่หกเจ็ดปีมานี้
ถูกคลื่นความเย็นแผ่มาจนหิมะตกเกือบจะตลอดปี”

“ใช่ครับทางนั้นก็นาวสุดขั้ว ทางนี้ก็ร้อนเกือบตลอดปี”

เสียงสัญญาณบาดหูดังขึ้นในสนาม ไซน่าเดินไปแหวกม่านก็เห็น
หลังคาขนาดใหญ่ของสนามกำลังเคลื่อนจากสองฝั่งเข้าหากัน นั่นจะ
ทำให้สนามฟุตบอลแห่งนี้กลายเป็นสนามปิดชั่วคราว ระบบปรับอากาศ
เริ่มต้นทำงานอย่างรวดเร็ว

มุลเลอร์มีสีหน้าตื่นเต้นเล็กน้อย ไซน่ารีบบอก “เรามีระบบตรวจจับ
การเกิดพายุสุริยะค่ะ ถ้าเราเห็นการเปลี่ยนแปลงว่าบนผิวดวงอาทิตย์
อาจเกิดพายุสุริยะขึ้น เราก็จะป้องกันไว้ก่อน แม้โอกาสส่งผลกระทบมาถึง
พื้นที่นี้จะไม่ถึงห้าเปอร์เซ็นต์ก็ตาม”

“โอ้ว” มุลเลอร์ทำหน้าตกใจ “พวกคุณรอบคอบกันมาก แล้วตอนนี้

มันเกิดบอยถึงขนาดที่คุณต้องทำหลังคาป้องกันพายุสุริยะกันเลย
เหอครับ”

“เรื่องนี้ก็อธิบายยากเหมือนกันค่ะ แต่จังหวัดฉะเชิงเทราของเรานี้
เป็นพื้นที่ ที่มีผลกระทบค่อนข้างหนัก ก็ไม่รู้ว่าเพราะอะไร หรือพระเจ้า
ไม่ค่อยชอบหน้าคนแถวนี้ก็ไม่รู้”

เธอเรียกเสียงหัวเราะจากชายชาวยุโรปได้ไม่น้อย เขากระแอม
แล้วพูดต่อ “ผมชอบที่คุณจินตนาพูดเมื่อที่ว่าทั้งร้อนและแล้ง ใช่เลยครับ
ยุโรปหนาวจัด ทางนี้ร้อนมากแต่ผลออกมาเหมือนกันคือความ
ขาดแคลนน้ำ หรือที่บ้านคุณเรียกว่าแล้ง และผมก็ได้ข่าวว่าประเทศไทย
โซคดีมหาศาล”

จินตนาไม่แปลกใจกับหัวข้อที่มุลเลอร์ยกขึ้นมา เธอพอจะเดาได้
ตั้งแต่ทราบชื่อบริษัทของเขาแล้ว

“ใช่ค่ะ น้ำจืดนับหมื่นล้านแกลลอนซ่อนอยู่ใต้ชั้นหินของจังหวัดนี้
รวมไปถึงปราจีนบุรี สระแก้ว และจันทบุรี อาจจะมีไปถึงนครราชสีมา
บางส่วน เราทำแผนที่ดาวเทียมกันแล้วก็พูดได้ว่า จริงๆ มันเกือบจะอยู่
ใต้ป่าที่เราเรียกว่าเขาใหญ่ นั่นเอง ซึ่งถ้าบริหารจัดการดีๆ จะหล่อเลี้ยง
คนเป็นล้านได้นับสิบปี และมันรอให้ผู้ชนะสัมปทานได้เข้ามาถือสิทธิ
บริหารจัดการร่วมกับบริษัทของตน”

“เรามีเทคโนโลยีการฉีดโฟมคาร์บอนไดออกไซด์เข้าไปแทนที่น้ำ
ที่เราสูบออกมาใช้ เพื่อป้องกันการทรุดตัวของแผ่นดิน” มุลเลอร์เข้าสู่
การขายของโดยตรง

จินตนาทำตาโพลง มุลเลอร์ไม่แน่ใจว่าเธอตื่นเต้นจริงจัง หรือแผลง